

Sygn. akt II K 583/13

1 Ds. 1334/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Agnieszka Chmielowiec

przy udziale prokuratora Tomasza Błaszczyka z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 maja 2014 r. i 17 czerwca 2014r.

sprawy **L. W. (W.)**

syna A. i E. z d. Ś.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że

W dniu 24 lipca 2013 roku na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami B. – M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że jadąc w kierunku M. jako kierujący samochodem ciężarowym m-ki S. nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i skręcając z prawego pasa na lewe pobocze nie udzielił pierwszeństwa przejazdu jadącemu z naprzeciwka motocyklem m-ki K. nr rej. (...) S. K. powodując zderzenie się pojazdów skutkiem czego S. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości żeber VII i VIII po stronie prawej oraz wieloodłamowego złamania kości udowej i piszczelowej lewej, które to naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **L. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym ustala, że doznane przez pokrzywdzonego S. K. w wyniku wypadku, wieloodłamowe złamanie lewej kości udowej i piszczelowej, skutkowało powikłaniami w postaci opóźnienia zrostu kości oraz usztywnienia stawu kolanowego lewego i stanowi ciężką chorobę długotrwałą, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. W.** środek karny w postaci zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. K. kwoty 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych);

IV. na podstawie 624 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zwalnia częściowo oskarżonego **Ł. W.** od ponoszenia kosztów sądowych - w zakresie wydatków sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę sądową w wysokości 180 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2013r. pokrzywdzony S. K. jechał z L. do W., prowadząc własny motocykl m-ki K. o nr. rej. (...). Po wyjechaniu z M., S. K. poruszał się drogą w kierunku miejscowości B..

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152.

W tym samym czasie do pokrzywdzonego zbliżał się z naprzeciwka samochód ciężarowy m-ki S. nr rej. (...), który prowadził oskarżony Ł. W.. Pojazd oskarżonego typu wywrotka, przewoził około 30 ton gruzu i kierował się do bazy znajdującej się przed miejscowością M.. W momencie dojeżdżania do miejsca wysypania ładunku Ł. W. prowadził swój pojazd z prędkości około 50 km/h i stopniowo ją zmniejszał.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Ł. W., k. 39, 44 – 45, 150 – 151,

wydruki z tachografu, k. 16,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 59 – 66.

Po wyjechaniu z zakrętu na prosty odcinek drogi, S. K. znajdował się około 200 metrów od wjazdu, do którego kierował się Ł. W.. W tym czasie jadący z naprzeciwka pojazd oskarżonego był około 48 metrów przed tym zjazdem.

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152,

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem i materiałem poglądowym, k. 4 – 6, 19,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 59 – 66.

S. K. widząc zbliżający się do niego samochód ciężarowy, jechał motorem z prędkością około 70 km/h.

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 59 – 66.

Ł. W. nie zauważył jadącego z przeciwka motocykla i po wyhamowaniu swojego pojazdu do prędkości kilku km/h rozpoczął skręt w lewo do wjazdu na teren bazy.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Ł. W., k. 39, 44 – 45, 150 – 151,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 59 – 66.

Gdy samochód ciężarowy m-ki S. zaczął wjeżdżać na lewy pas ruchu S. K. był od niego oddalony o około 36 – 40 m. Pokrzywdzony zaczął gwałtownie hamować i szarpnął motorem w prawą stronę, lecz mimo to udało mu się uniknąć zderzenia. Uderzył on lewym bokiem w okolicę prawego przedniego narożnika kabiny samochodu ciężarowego, ustawionego w poprzek, na jego pasie ruchu.

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152,

wyjaśnienia oskarżonego Ł. W., k. 39, 44 – 45, 150 – 151,

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem i materiałem poglądowym, k. 4 – 6, 19,

protokół oględzin pojazdu m-ki S. nr rej. (...), k. 6 – 7,

protokół oględzin pojazdu m-ki K. nr rej. (...), k. 8 – 9,

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., k. 59 – 66.

Po wypadku Ł. W. wysiadł z pojazdu i udał się do S. K., leżącego na jezdni oraz wezwał telefonicznie Pogotowie (...).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Ł. W., k. 39, 44 – 45, 150 – 151.

Do wypadku doszło około godz. 17.00, w miejscu poza terenem zabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 90 km/h. W tym czasie panowały dobre warunki drogowe, było słonecznie, jezdnia była sucha, nie występowały opady atmosferyczne. Zarówno Ł. W. jak i S. K. byli trzeźwi

Dowód:

protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem i materiałem poglądowym, k. 4 – 6, 19,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 3,

opinia z badań krwi na zawartość alkoholu, k. 49 - 50.

W wyniku zaistniałego wypadku S. K. doznał wielofragmentowego, śródstawowego, otwartego złamania końca dalszego i trzonu kości udowej lewej, złamania przezkrętarzowego kości udowej lewej, otwartego złamania trzonu kości piszczelowej lewej oraz złamania żeber VII i VIII po stronie prawej.

Dowód:

karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 23.08.2013r., k. 28 – 29,

opinia sądowo – lekarska z dnia 01.09.2013r. biegłego R. P., k. 32 – 33,

opinia sądowo – lekarska z dnia 02.06.2014r. biegłego M. W., k. 174 – 179.

Złamania kończyny dolnej lewej pokrzywdzonego skutkowały powikłaniami w postaci opóźnienia zrostu kości oraz usztywnienia stawu kolanowego lewego, co stanowi ciężką chorobę długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dowód:

opinia sądowo – lekarska z dnia 02.06.2014r. biegłego M. W., k. 174 – 179,

kserokopia dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, k. 134 – 149, 154 – 172.

S. K. w dniu 24 lipca 2013r. został przyjęty na Oddział (...) Urazowej i (...) Ręki (...) Szpitala (...) we W., gdzie na lewą kończynę dolną założono mu początkowo stabilizator zewnętrzny. W dniu 26 lipca 2013r. pokrzywdzony przeszedł leczenie operacyjne – repozycję otwartą i stabilizację złamania końca dalszego i trzonu kości udowej lewej (śruby ciągnące i płyta (...)) oraz repozycję zamkniętą i stabilizację złamania końca bliższego kości udowej lewej (D. S.). Następnie w dniu 08 sierpnia 2013r. u S. K. został wykonany kolejny zabieg operacyjny: otwarta repozycja i stabilizacja trzonu kości piszczelowej lewej za pomocą metalowej płyty i śrub. W dniu 23 sierpnia 2013r. pokrzywdzony został wypisany z (...) Szpitala (...) we W. z zaleceniem m.in. dalszego leczenia w poradni ortopedycznej i chodzenia z pomocą kul bez obciążania kończyny dolnej lewej przez okres 10 – 12 tygodni.

Dowód:

karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 23.08.2013r., k. 28 – 29,

kserokopia dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, k. 134 – 149, 154 – 172.

W okresie od 07 stycznia 2014r. do 28 stycznia 2014r. S. K. przebywał na Oddziale (...) Ogólnoustrojowej SPZOZ Zespołu (...) w J.. Przy przyjęciu stwierdzono u pokrzywdzonego m.in.: chód utykający z kulą łokciową na wyprostowanym kolanie, stopę w ustawieniu końskim z ograniczeniem zgięcia grzbietowego, uogólniony obrzęk całej kończyny dolnej lewej, znacznie pogrubiały staw kolanowy lewy ze zgięciem wynoszącym 20 stopni oraz pełnym wyprostem. Przeprowadzone badanie radiologiczne wykazało u S. K. opóźniony zrost piszczeli do ewentualnej operacji oraz ubytki częściowe w kośćcu w miejscu złamania uda lewego. Podjęte kompleksowe leczenie rehabilitacyjne w zakresie lewej kończyny dolnej pokrzywdzonego przyniosło początkowe efekty. S. K. został wypisany do domu przed ukończeniem pełnego cyklu usprawniania z zaleceniem dalszego leczenia pod kierunkiem lekarza rodzinnego i ortopedy – traumatologa.

Dowód:

kserokopia dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, k. 134 – 149, 154 – 172.

W okresie od dnia 18 kwietnia 2014r. do 11 maja 2014r. S. K. uczestniczył w rehabilitacji leczniczej w (...) Sp. z o.o. gdzie przechodził szereg zabiegów usprawniających. W czasie leczenia nie uzyskano poprawy w zakresie lewej kończyny dolnej pokrzywdzonego – noga w dalszym ciągu pozostawała obrzęknięta, kolano lewe bez zgięcia, słaba ruchomość w lewym stawie skokowym, konieczność poruszania się z dwoma kulami. S. K. został wypisany z placówki celem dalszego leczenia w miejscu zamieszkania.

Dowód:

kserokopia dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, k. 134 – 149, 154 – 172.

Obecnie S. K. kontynuuje leczenie lewej kończyny dolnej, która dotąd się nie zrosła, ma zaplanowany zabieg nadkruszenia kości. Od czasu wypadku pokrzywdzony uczęszcza na psychoterapię.

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152,

kserokopia dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, k. 134 – 149, 154 – 172,

kserokopia akt szkodowych nr szkody (...) – załącznik do akt sprawy.

W związku z ograniczeniami w poruszaniu się S. K. zamieszkuje z opiekunem – matką, która pomaga mu w codziennej egzystencji. Przed wypadkiem pokrzywdzony pracował w firmie (...) w R. jako specjalista ds. marketingu i handlu. Uzyskiwał miesięcznie około 2.500 zł

Dowód:

zeznania świadka S. K., k. 26, 151 – 152,

kserokopia akt szkodowych nr szkody (...) – załącznik do akt sprawy.

Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. orzeczeniem z dnia 26 listopada 2013r. uznał S. K. za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, począwszy od dnia 24 lipca 2013r.

Dowód:

orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 139.

Orzeczeniem z dnia 18 grudnia 2013r. lekarz orzecznik (...) U S.A., stwierdził u S. K. w wyniku wypadku z dnia 24 lipca 2013r. stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 44 %.

Dowód:

kserokopia akt szkodowych nr szkody (...) – załącznik do akt sprawy.

Decyzją z dnia 15 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał S. K. świadczenie rehabilitacyjne za okres od 22 stycznia 2014r. do 20 lipca 2014r.

Dowód:

decyzja z dnia 15.01.2014r., k. 148.

Z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu prowadzonego przez Ł. W., (...) S.A. w Ł. wypłaciło do tej pory S. K. zadośćuczynienie w wysokości 40.000 zł za ból i cierpienie doznane w wyniku przedmiotowego wypadku komunikacyjnego oraz odszkodowanie w łącznej kwocie 5.263,92 zł z tytułu poniesionych kosztów leczenia, rehabilitacji i zniszczonej odzieży.

Dowód:

decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 18.12.2013r., k. 110,

kserokopia akt szkodowych nr szkody (...) – załącznik do akt sprawy.

Oskarżony Ł. W. ma 33 lata, jest kawalerem, posiada troje dzieci, na które łoży alimenty w łącznej wysokości 1050 zł miesięcznie. Oskarżony posiada wykształcenie wyższe – technik ekonomista, jest zatrudniony na pół etatu w firmie (...) we W., z miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym 850 zł brutto. Utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę i oszczędności. Ł. W. posiada dobrą opinię u pracodawcy, angażuje się społecznie w opiekę nad zwierzętami. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego Ł. W., k. 39, 44 – 45, 150 – 151,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 51,

oświadczenie Towarzystwa (...) w Polsce z 05.09.2013r., k. 98,

kserokopia umowy o pracę, k. 01.04.2014r., k. 132,

opinia o pracowniku, k. 133,

informacja Krajowego Rejestru Karnego, k. 52,

Oskarżony Ł. W. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których opisał jego okoliczności. Ł. W. wyraził skruchę za popełniony czyn i przeprosił pokrzywdzonego.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się na wiarygodnych zeznaniach świadka S. K., jak też wyjaśnieniach oskarżonego Ł. W. przyznającego się do zarzucanego mu czynu. Ponadto sąd wziął pod uwagę dowody o charakterze materialnym, wymienione na pierwszej części uzasadnienia, co do których prawidłowości i rzetelności nie ma jakichkolwiek zastrzeżeń. W tym zakresie szczególnie istotne znaczenie miała opinia sporządzona przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F., jak również opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej – R. P. i M. W..

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego Ł. W. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 177 § 2 k.k. nie budzą wątpliwości.

Punktem wyjścia dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, było stwierdzenie naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Ł. W. dokonał tego przekroczenia w sposób nieumyślny, poprzez niezachowanie należytej ostrożności podczas zmiany kierunku ruchu. W sytuacji w jakiej znalazł się oskarżony, skręcając w lewo na pobocze drogi, był obowiązany zachować szczególną ostrożność zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym. Na oskarżonym spoczywał wymóg takiego wzmożenia uwagi aby wykonać ten manewr w sposób bezpieczny dla innych uczestników ruchu. Przede wszystkim winien prowadzić należyłą obserwację przedpola jazdy, co pozwoliłoby mu zauważyć nadjeżdżający z naprzeciwka jednoślad S. K. oraz udzielić mu pierwszeństwa przejazdu. Jak wynika z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżony uchybił ciężącemu na nim obowiązkowi, w rezultacie czego nie spostrzegł pokrzywdzonego i przecinając jego tor jazdy, doprowadził do zderzenia pojazdów.

Konsekwencją wypadku spowodowanego przez oskarżonego było doznanie przez S. K. obrażeń ciała m.in. w zakresie jego lewej kończyny dolnej, skutkujące u pokrzywdzonego ciężką chorobą długotrwałą w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Dokonując powyższego ustalenia sąd dokonał odmiennej oceny niż pierwotnie przyjęta w akcie oskarżenia. Zdaniem sądu pozostawało to w pełni uzasadnione, wzięwszy pod uwagę całość dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego oraz wydaną na jej podstawie opinię przez biegłego z zakresu medycyny sądowej - M. W.. W tym wypadku bowiem biegły sformułował wnioski końcowe swojej opinii po upływie wystarczająco długiego czasu od wypadku i w oparciu o dokumentację medyczną sporządzoną w toku całego, długotrwałego procesu leczniczego S. K., co umożliwiło mu kompleksową i całościową ocenę obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego. W tym zakresie wskazać należy, że potrzebę weryfikacji pierwotnej oceny obrażeń w zakresie lewej kończyny dolnej S. K., podnosił w swej opinii również biegły R. P., który sporządził ją w krótkim czasie po wypadku.

Przyjmując zaistnienie u pokrzywdzonego w wyniku wypadku ciężkiej choroby długotrwałej, sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia i przypisał mu w wyroku popełnienie występku z art. 177 § 2 k.k.

Czyn oskarżonego był zawiniony. Nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność ani winę.

Sąd wymierzając Ł. W. karę za przypisane mu przestępstwo baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny, na co wpływa przede wszystkim rodzaj i charakter dobra naruszonego przestępstwem, jak również konsekwencje jakie z niego wynikły dla zdrowia pokrzywdzonego. Ł. W. na skutek niedochowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadził bowiem do wypadku, w którym pokrzywdzony S. K. doznał poważnych obrażeń ciała, skutkujących dla niego istotnym pogorszeniem sytuacji życiowej. Oceniając z kolei zawinienie po stronie oskarżonego sąd miał na uwadze, to że naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, skutkujące zaistniałym wypadkiem było nieumyślne i nie miało charakteru rażącego. Ponadto sąd przy wymiarze kary oskarżonemu miał na uwadze wyrażoną przez niego w toku rozprawy skruczę jak i to, że pokrzywdzony przyjął jego przeprosiny. Mając powyższe na uwadze sąd uznał za zasadne wymierzenie Ł. W. kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i ustalił ją na 7 miesięcy co stanowi zdaniem sądu sankcję o charakterze adekwatnym.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Ł. W. kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a przede wszystkim dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie był karany za przestępstwa.

W pkt III wyroku sąd orzekł wobec oskarżonego Ł. W. środek karny w postaci zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. K. kwoty 10.000 zł. Wydając wskazane rozstrzygnięcie miał na uwadze treść art. 46 § 1 k.k. zgodnie z którym „w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Uwzględniając wniosek pokrzywdzonego o zasądzenie od oskarżonego na jego rzecz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, sąd uznał, że dotychczas otrzymana przez S. K. z tego tytułu kwota od T.U. (...) S.A., nie wyczerpuje całości przysługującego mu roszczenia. Jak ustalono w toku postępowania, pokrzywdzony w wyniku wypadku spowodowanego przez Ł. W. doznał poważnych obrażeń ciała, które w istotny sposób pogorszyły jego sytuację życiową, doprowadzając do jego znacznej niepełnosprawności. W ocenie sądu zarówno doznany przez pokrzywdzonego 44 procentowy uszczerbek na zdrowiu, jak też rozmiar cierpienia i ujemnych konsekwencji wynikających dla niego z wypadku drogowego z dnia 24 lipca 2013r., przemawiają za zasądzeniem na jego rzecz od oskarżonego wnioskowanej kwoty 10.000 zł. W tym zakresie kwota ta, uzupełniając 40.000 zł, otrzymane dotychczas przez pokrzywdzonego z tytułu zadośćuczynienia, nie przekracza z pewnością jego roszczeń z tytułu doznanej krzywdy. Orzekając wobec Ł. W. środek karny wskazany w art. 46 § 1 k.k. sąd miał na uwadze to, że mimo iż pojazd, którym się on poruszał posiadał polisę OC, to nie wyłącza to jego odpowiedzialności odszkodowawczej, znajdującej podstawę w art. 445 § 1 k.c. W tym wypadku bowiem pokrzywdzony ma prawo żądać zapłaty tak o zakładu ubezpieczeń jak i sprawcy, który po spełnieniu świadczenia może wystąpić z roszczeniem regresowym wobec ubezpieczyciela, w którym była wykupiona polisa OC pojazdu uczestniczącego w wypadku.

Wydając orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k., sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego jedynie częściowego zadośćuczynienia. W tym wypadku bowiem treść powołanego przepisu, wskazuje iż, przy zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę – odmiennie niż przy naprawieniu szkody (majątkowej), nie ma możliwości orzeczenia tego świadczenia jedynie w części.

Rozstrzygając w zakresie kosztów procesu sąd zwolnił oskarżonego z ponoszenia wydatków sądowych, obciążając go jednocześnie opłatą sądową w wysokości 180 zł. Sąd uznał, że oskarżony jest w stanie częściowo ponieść koszty procesu bez niezbędnego uszczerbku dla swojego utrzymania, ma do tego wystarczające możliwości zarobkowe.

Sąd w wyroku nie zawarł omyłkowo rozstrzygnięcia o kosztach procesu należnych oskarżycielowi posiłkowemu od oskarżonego, wobec czego orzekł o tym w dniu 05 sierpnia 2014r. odrębnym postanowieniem, w trybie art. 626 § 2 k.p.k.

SSR Radosław Gluza